

Rođen u porodici, u kojoj je postojala „ozbiljna baza talenta“, slikar Radule Bošković, nije imao dvojbe čime će se u životu baviti. Njegov otac, bez obzira što je bio pravnik, bio je izuzetno dobar crtač. Stariji brat, slikar, trasirao je put kojim je mlađi nastavio. Ono što ga raduje je, mlađa generacija koja je preuzela porodični pelcer, pa je npr. njegov sin, grafički dizajner i informatičar, umetnički izraz podigao na futuristički nivo, što ga kao oca čini srećnim jer je danas svoj čovek.

Posle Srednje škole za primenjenu umetnost u Novom Sadu, Radule Bošković upisuje Fakultet primenjene umetnosti u Beogradu, gde je narednih šest - sedam godina studirao i živeo. Mada je sedamdesetih godina prošlog veka Beograd poprimao karakter metropolisa, i ogromnom kulturnom ponudom, pozorišnih predstava, filmskih i muzičkih festivala do dinamičnog socijalnog života, kakvim se nije mogao pohvaliti ni jedan drugi grad u bivšoj Jugoslaviji, od konzumenata pravi heroje i žrtve, on se u njemu nije zadržao. Ali, iskoristio je ono što se nudilo. U to vreme radio je Muzej savremene umetnosti, Narodni muzej takođe, i sve to smatrao je kvalitetnom nastavnom katedrom na kojoj se sticala paralelna edukacija, kada je u pitanju obrazovanje, ali još više zrelost i kao čoveka i kao umetnika. Međutim, kućno vaspitanje, prijatelji i sam Novi Sad su ga zvali i on se vratio, odolevši šarmu i izazovu Beograda i nikada se nije pokajao. Karijeru je započeo u Srpskom narodnom pozorištu. U tom radu, od prvog trenutka vodila ga je umetnička etika i lična odgovornost i uticale na odnos prema onome što stvara, u kreativnom i svakom drugim smislu.

Paralelni kolosek koji ga je kako kaže, održao mentalno zdravim i na neki način kreativno sposobnim, je slikarstvo i grafika. Ovom drugom, mada je godinama unazad devastirana, intenzivno je posvetio desetak godina umetničkog rada, dobijajući nagrade na prestižnim konkursima, učestvujući na ozbiljnim izložbama. Međutim, slikarstvo je imalo tu moć da ga „namami i obuzme“ i narednih trideset i više godina uz grafiku, uspešno balansira između slikarstva, grafičkog dizajna i crteža. Sve to donelo mu je originalnost i prepoznatljivost kao umetnika, ali i aktivan status u kulturnom i društveno-korisnom miljeu. Godine 2002. postaje umetnički direktor marketinga u SNP-u u Novom Sadu, a od 2003-2005. direktor je Kulturnog centra Novog Sada. Od 2006. na čelu je Promo centra SNP-a. Za sebe kaže da je figurativac, da ga je crtež, prepoznat na starim gravurama, odvajkada interesovao. Njegov dar prepoznali su i profesori, Branislav Makeš i Miodrag Vujačić, do Bogdana Kršica koji mu je decidirano rekao: „Crtež nemoj nikada da ostaviš.“ I poslušao ga je.

- Velika je stvar imati podršku, kada te neko sa jednom-dve rečenice uputi i kaže: „Tu se igra.“ U mom kompletnom opusu naglašen je crtež i upravo su crtež i ideja sredstva preko kojih se trudim da plasiram svoju poruku. Koloritski slika može da bude sa manje ili više prisustva

boje, monohromatska, dok kada je reč o tematskom opusu, njemu je dosta kumovalo pozorište, scene iz background-a, glumci, scenaristi, reditelji, operski pevači, balerine, horisti koji se pripremaju za nastup, potpuno suprotan glamuroznom scenskom nastupu. Posmatranje tih ljudi iz tog ugla smatram privilegijom i pola mog slikarskog opusa je direktno ili indirektno naslonjeno na te prizore. Najmanje sam slikao glamur koji se dešava na sceni, onaj koji vidi publika. Više me je interesovao bol, golgota, požrtvovanost i borba balerina pred izlazak na scenu, ravna mazohizmu kompenzovana verovatno ljubavlju za pokret i adrenalinskom doživljaju. Crtam ih u baletskoj sali, za vreme proba, dok trljaju stopala, vezuju baletanke ili se istežu. Pejzaži su prisutini samo kao omaž sredini u kojoj sam rođen, kojem sam posvetio i jedan veliki opusni ciklus „Vojvodina Peti element“ – kaže slikar, u isto vreme filozof, čije stvaralaštvo od publike zahteva ozbiljno promišljanje.

Na njegovim slikama, posmatrač prvo uočava na raskošan način iskazanu lepotu, što nije ništa drugo do umetnikova vešta intervencija nad prirodom, čineći je lepšom. Ispod tog sloja vidljivog, ubrzo se isčitava metaforička, skrivana misao umetnika sa porukom, i njegovom dozvolom da je svako tumači prema ličnom nahođenju, dovoljno određena da sugeriše ono što je slikar želeo da kaže.